

АФГАНІСТАН НЕ ВПАВ: ЙОГО ПРОСТО НІКОЛИ НЕ БУЛО

«Колас Афганістану: розвідка США помилилася?», – запитує ABC News. «Афганістан – ваша вина», – волає Том Ніколс в інтерв'ю The Atlantic. «Чому афганські сили так швидко склали зброю», – розмірковує Politico.

Єдине, чим добре завоювання Афганістану талібами, – це більше гарячих репортажів у ЗМІ.

Афганістан не впав, тому що його ніколи не було. Афганська армія склала зброю, тому що її теж ніколи не було. І не тільки тому, що багато хто з 300 тис. солдатів існували тільки на папері. Її солдати здалися своїм одноплемінникам-пуштунам-талібам або бігли до Ірану або Узбекистан, в залежності від їх племінної або релігійної приналежності, яка, на відміну від Афганістану, цілком реальна.

Видимість афганської армії існувала, поки ми витрачали на неї 90 мільярдів доларів. Як і видимість Афганістану з його президентом, конституцією і виборами, існувала, поки ми витрачали на неї цілий статок. Коли ми пішли, президент втік, армія розвалилася, а в Кабулі закрився мюзикл «Афганістан».

Афганістан – це не країна. Це Бригадун кам'яного віку, що складається з ворожих племен, етнічних груп, ісламських конфесій і ополчень, укомплектованих молодими людьми зі старим російським та новим американським озброєнням. Це те, за що вони готові померти, на відміну від міфу «демократичного Афганістану».

І в найближчі роки ви побачите тих же солдатів, які склали зараз зброю, які б'ються і вмирають за племена і польових командирів у цій нескінченній війні, навіть воюючи з тим же Талібаном.

Ми не винайшли вічну війну після 11-го вересня, Афганістан завжди був в стані війни.

Американці вражені тим, що Талібан протримався 20 років. Так не повинно було бути.

Але в Афганістані час не існує. Американцям абсолютно незрозуміло, як можна воювати два десятиліття. Для афганців так було завжди. Ми прийшли в місце, яке століттями було зоною бойових дій, зайняли чиюсь сторону, поставили зброю, а потім, як всі там і чекали, пішли. Британці та росіяни приходили і йшли. Після нас китайці будуть приходити і йти.

І вічна війна буде тривати нескінченно.

До нас росіяни хотіли, щоб афганці вдавали з себе комуністів. Ми хотіли, щоб вони вдавали демократів. Але афганці – не «афганці», вони пуштуни, узбеки, белуджі, хозари, суніти і шіїти, все інше – всього лише тимчасова маска.

Талібан, ще одна спроба пуштунів захопити владу, зустріне опір не з боку прихильників вільного і демократичного Афганістану, а з боку конкуруючих племен і польових командирів.

Можливо, ми в кінцевому підсумку будемо фінансувати деяких з них. І, можливо, на цей раз ми не будемо настільки дурні, щоб просити їх провести вибори або зробити якусь іншу дурість, пов'язану з Вашингтонськими фантазіями по «національному будівництві».

Наша кампанія в Афганістані після 11-го вересня була швидкою, розумною і нещадною. Люди, які її проводили,

розуміли це суспільство. Вони працювали разом з польовими командирами, щоб знищити Талібан. Їх метою була швидка і рішуча перемога, яка стала б уроком для талібів.

Нашими союзниками були всі, чий поточний фракційний інтерес в нескінченній боротьбі за владу збігався з нашими. Йшли роки, деякі з наших союзників стали нашими ворогами, а деякі вороги стали союзниками. Поганими хлопцями були не тільки таліби, але, як і в Сирії, всі інші. Під перехресний вогонь потрапило багато невинних людей, але у них не було сил протистояти.

Середньостатистичний афганський сільський житель не думає про те, що є громадянином якоїсь країни під назвою Афганістан. Він мало піклується про вибори, а його старійшини плутають американців з росіянами, а іноді навіть з британцями. Це еліти в Кабулі з радістю декокують своє захоплення влади президентськими титулами і конституціями, але в країні вони нікого не хвилюють. USAID платить дівчатам в Кабулі, щоб ті грали в фемінізм, і випускникам коледжів, щоб вони обговорювали міжнародні відносини.

Як ми тепер розуміємо, все це не мало ніякого значення для переважної більшості населення країни.

Але Афганістан не був для нас повною катастрофою до Обами.

Американські сили при Буші досягли піку в 25 тис. чоловік. Обама збільшив їх в чотири рази до 100 тис. У тому році було поранено більше американських солдатів, ніж за весь час адміністрації Буша.

1200 американців загинули в Афганістані під час нарощування сил Обамою не тільки тому, що він в чотири рази збільшив кількість солдатів, а й тому, що військовим сказали припинити спроби перемогти Талібан.

Наші солдати стали громадськими активістами зі зброєю, яким наказали не битися.

Ніякі серця й уми не були завойовані. Але кладовища заповнилися хлопчиками з Техасу і Західної Вірджинії, яким не дозволяли стріляти у відповідь, тому що Обама хотів підкорити серця й уми мусульман.

Військове керівництво, яке прийняло стратегію Обами, поховало і скалічило ціле покоління молодих людей. Сила-силенна чоловіків і жінок поверталася додому з душевними травмами. Вони гинули від передозування або кінчали з собою.

Сплеск закінчився. Військові відступили, щоб охороняти міста, в той час, як таліби зайняли сільські райони, на які ми витратили так багато життів. Все, що їм потрібно було зробити, це дочекатися нашого відходу.

Швидкість, з якою таліби захопили країну, тільки глядачам CNN здається фантастичною. Країна була готова впасти до їхніх ніг. Талібану не довелося багато воювати. Польові командири і інші лідери почали переходити на іншу сторону, щоб приєднатися до команди переможців, як тільки Байден оголосив про відхід американців. Ця команда ісламистів підтримується Пакистаном, Китаєм і Туреччиною, які все ще залишаються провідними гравцями.

Але не факт, що ці люди не перейдуть на іншу сторону в наступному місяці або наступному році.

Незалежний уряд в Кабулі спирався на наші гроші та нашу авіаційну підтримку. Ми пішли, вони теж. Але місцеві жителі будуть так само ненавидіти Талібан. І коли китайці придуть будувати шахти й прокладати дороги, викликаючи роздратування у місцевих жителів, вони зрозуміють, що дізналися ми, британці та росіяни.

Афганістан нікому не належить. Це вічна війна ворогуючих племен.

Вічна війна триватиме незалежно від того, є ми там чи ні. Але ми, ймовірно, будемо там в тій чи іншій формі. Ми ніколи по-справжньому не розуміли Афганістан і Ірак. І тому ми не можемо зовсім з них піти.

Аль-Каїда та ІДІЛ будуть діяти з Афганістану. Так само як і безліч інших бійців джихаду.

Не американці винайшли вічну війну. Це відбувається в ісламських частинах світу більше тисячі років. Згадувати про це не модно і політично некоректно. Ось чому ЗМІ акуратно описують талібів як «релігійних учнів», не називаючи релігії. Це стосується і боротьби сунітів і шіїтів в Іраку, коли не згадується, що це різновиди ісламу.

Ми прийшли перемогти джихадистів після 11-го вересня і залишилися реформувати Афганістан. Але через що ми збиралися його реформувати? Ми не могли назвати проблему.

А коли ви не можете назвати проблему, ви ніколи не знайдете рішення.

Не зумівши виправити становище в Афганістані, ми зараз запустили процес, щоб залучити в Америку якомога більше афганців. Старий план по прийому 100 тис. «перекладачів» і членів їх сімей був значно розширений, щоб будь-який афганець, який виконував будь-яку роботу для американських організацій, від благодійних до засобів масової інформації, мав право приїхати в Америку. На той час, коли вони закінчатся, у нас може виявитися мільйон афганських біженців в Америці. Деякі з них стануть ісламськими терористами. Останнім актом боротьби з тероризмом є залучення терористів в Америку, щоб посяти ще більший терор.

Справжня трагедія Афганістану полягає не тільки в тому, що ми втратили так багато наших кращих і найрозумніших людей, а й в тому, що цей досвід нас нічому не навчив. Немає кого звинувачувати, крім самих себе.

Ми не підвели Афганістан. І ми не втратили Афганістан. Він ніколи не був нашим або чийось ще.

Афганістан був не нашою вічною війною. Це вічна війна польових командирів і членів племен, які будуть боротися на ній, поки не вичерпається вода, не загине худоба, і всі вони не переїдуть у Фримонт, де вже живуть 25 тис. афганців. Наша помилка полягала в тому, що ми не розуміли, що таке Афганістан.

Американцям подобається вірити, що всі такі ж, як ми. В цю пастку легко потрапити. Куди б ми не поїхали, скрізь люди говорять англійською, слухають нашу музику і носять футболки Nike. У них є думка про наших президентів, і вони хочуть знати, наскільки легко переїхати до Фримонту. І ми з радістю постачаємо їх футболками Nike, поганою музикою, ще гіршими фільмами й намагаємося переконати їх створити Сполучені Штати Іраку або Сполучені Штати Афганістану. Потім, коли це не спрацює, вони переїжджають у Фримонт, Міннесоту або Нью-Йорк, балотуються в Конгрес і кажуть, що ненавидять нас.

Якщо ми повинні чогось навчитися в Афганістану, Іраку і події 11-го вересня, нехай це буде ось що:

Між нами і рештою світу повинні бути межі, фізичні та концептуальні. Американська винятковість не може бути нарцисичною вірою в те, що всі повинні бути схожими на

нас. Якби кожен міг стати нами, в нас не було б нічого виняткового. Наша винятковість полягає в тому, що решта світу не така, як ми, і ніколи такою не буде. І якщо ми хочемо захистити себе, ми повинні припинити спроби визначити світ або дозволити решті світу перевизначити Америку.

Ми могли б перемогти в Афганістані, швидко і рішуче, і піти, якби нас не спокусили вірою в те, що Афганістан може стати Америкою і що афганці заслуговують бути американцями. Точно так само і з Іраком.

Перемоги перетворилися в поразки, а кладовища були заповнені мертвими, тому що ми втратили з поля зору правду про Афганістан і про самих себе. Чим більше ми бачимо Афганістан або будь-яке інше місце з нашої власної точки зору, тим менше ми бачимо їх таким, якими вони є. І це може бути смертельною ілюзією.

Американці все минуле століття намагалися перетворити світ в Америку. Давайте витратимо це століття на те, щоб перетворити Америку в те, для чого вона завжди була задумана: притулок від решти світу.

Ми більше не будемо вигравати війни, якщо не зможемо згадати, за що боремося. Не маючи можливості провести кордон між ворогом і нами, між нашою нацією і світом, ми втратили зв'язок з основними цілями і навіть з концепцією війни. Щоб виграти війну, ми самі повинні пам'ятати, за що боремося.

Афганці це розуміють. Можливо, навіть занадто добре розуміють. Але пора і нам навчитися. Якщо ми не зможемо воювати заради самих себе, а не заради демократії, прав людини або щоб афганські дівчатка ходили в школу, ми втратимо солдат, програємо війну і втратимо нашу націю.

Всі війни нескінченні та вічні, коли ви не розумієте, що потрібно для перемоги.

Автор: Daniel Greenfield, a Shillman Journalism Fellow at the Freedom Center, is an investigative journalist and writer focusing on the radical Left and Islamic terrorism.

<https://www.frontpagemag.com/>

Переклад з англійської

